

สามัคยาจารย์

วันที่

๒

ตุลาคม

พ.ศ.

๒๔๘๖

ที่รัก.

เรื่องบทกวีนั้น มนต์ทาดแล้ว และไม่พบตามเคย ทำได้
 อย่างหนึ่งพอ ว่าไม่มีหน้าที่ในสิ่งนั้น พักคอยทอดใจในกระเบื้องใหม่รัก
 มาที่พิจารณาจึงมีกวีได้. แต่ทำไมพจนานุกรมไม่เขียนว่าไม่รักหรือ
 ฟ้าไม่ทนของรักเมื่อรัก: มนต์คิดว่าอย่างเรื่อกในทาง
 วันพร มี: มันได้จบ: ทดสั้นใจ อย่างไม่ก่อนกับพหุ: มี
 กับคำพิศัยที่แล้วมา มนต์อาจใจ: แม้เสียแล้ว เพาะไปอยู่
 ข้างตงหมแล้วกับไม่พอ ซึ่งไม่อยู่ที่ยานอีก ทดสั้นใจว่า: มีเสีย
 มีบทชนิดเดิมครบถ้วนทุกๆ พักคิดทำไมไม่เขียน แต่ไม่ชอบ
 คิดอย่างคน: ทั้งเวลานี้.

เรื่องภาพตลกนั้น มนต์ยังไม่ใจพจนานุกรม และกำลัง
 มีกวีอยู่ มีอรรถาธิบาย: พดกวี และ มีบทกวีโดยมีคณพลา
 มาก: เพาะ: เป็นเวลาที่กำลัง: ได้ลง: เคยตอบหนังสือก่อน ที่มี
 ทบมาในใจ: ทดสั้นใจ: มนต์คิดว่าตงมี: เคยแต่ไม่
 ใจ: คิด: ทบนี้: ตอมด้วย: :

รัก

คิด